

Баща ми имаше отъ много време тѣсно пріятелство съ графа Пулоссаго. Той бѣ извѣстенъ за крутостъ—тѣ на строгитѣ си нравы, прочуть за непрѣклонность—тѣ на истинно демократическитѣ си доблести, великъ воевода купно и юначенъ войникъ, бѣше ся отличилъ въ много обстоятелства за люто-яростнѣтѣ си смѣлость и горещитѣ си патриотизмъ. Отхраненъ съ прочитаніето на древнитѣ писатели, бѣше заелъ отъ исторіитѣ имъ высоки уроци на благородно бескорыстіе, непоколебимо постоянство и крайнѣ прѣданность. Пулосскый, по подражаніе на овѣзи юнацы на които Римъ, въздигнѣ жьртвенници за признателность и обожаніе, не само че бы пожьртвувалъ всичкый си имотъ за благополучіето на отечеството си, и пролель бы до капкѣ кръвь—тѣ си за защитѣтѣ му, но принеслъ бы въ жьртвѣкъ нему и дьщеріѣ си Лодойскѣ.

Колко бѣше хубава Лодойска! Колко ѣкъ обычяхъ! Достопочитаемото нейно име всякога по устнитѣ ми обыкаля, обожаемыйтѣ нейнѣ образъ още е врѣзаль въ сьрдцето ми.

Щомъ ѣкъ видѣхъ, друже мой, оставѣхъ само нейкъ да гледамъ. Напуснѣхъ ученіето си, забравихъ пріятелството, и всичкитѣ си минути посветихъ на Лодойскѣ. И на двама ни бащитѣ не закѣонѣхъ да разберѣтъ любовь—тѣ ми, и понеже не ми споменувахъ нищо за това, разбираше ся, че не бѣхъ да ѣкъ неодобряватъ. Тази идея ми ся видѣ доста положителна, щото и свободно ся прѣдадохъ на слад-